

VIROLET

EX · LIBRIS

JOSEP MONÉS

L'AMETLLA DEL VALLÈS

EN MEMÒRIA DE CHORNI
(1967 · 1983)
UN BASSET DE PÈL CURT,
NEGRE I FOC,
VALENT I GRAN CAÇADOR

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

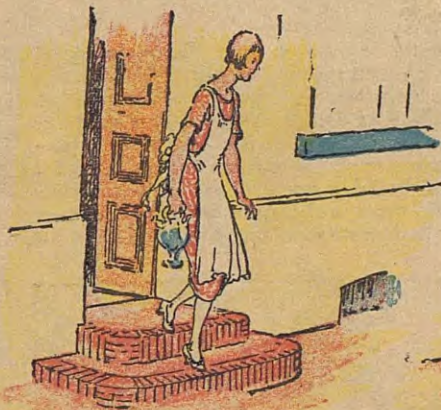

LA CABRA CERCA PIS

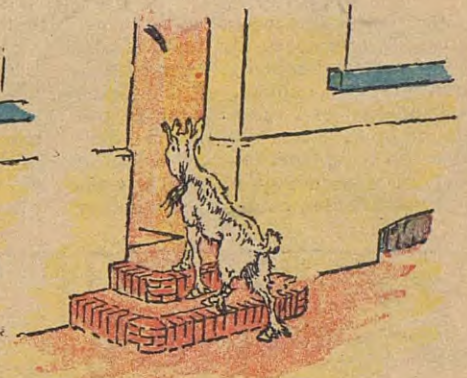
per VINYALS

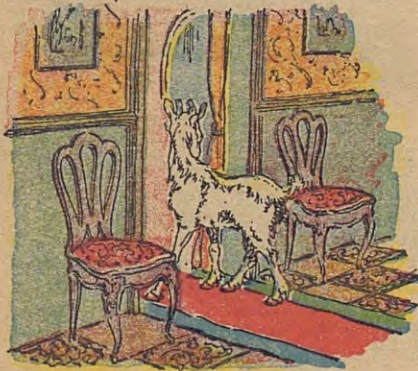
— Me'n vaig. Vigili, Roseta.
— No tingui por, senyoreta.

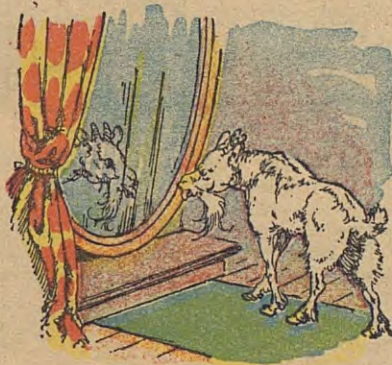
Mes, està tan poc alerta
que es deixa la porta oberta.

— Bé bé, des d'ara tindrè
casa sens pagar lloguè.

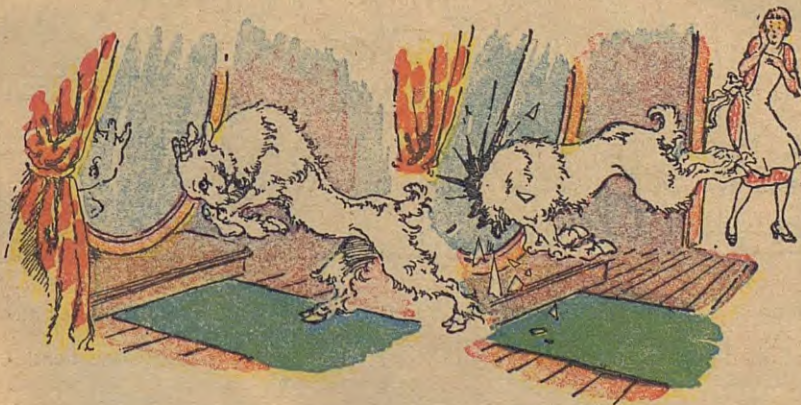
— Bé bé, està ben amoblat
sembla que molt bé he triat.

— Ai ma noil quin compromís!
Hi ha una altra cabra en el pis!

— Ens ho haurem d'fer, companya
a cops de cap i de banya.

— Ah, t'hi tornes! Bé, molt bé
Veuràs com et guanyaré.

— Bona l'hem feta Jeronil
— Què és això? Sembla el dimonil

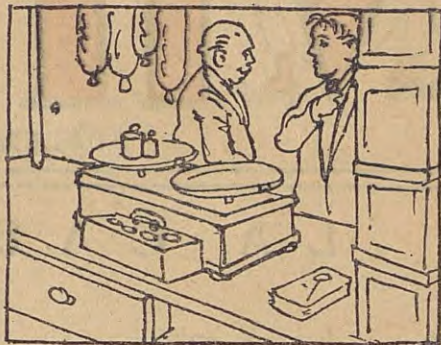
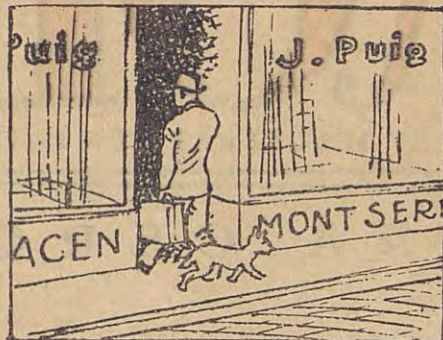

— Senyoreta, és poca cosa,
Jo no sóc supersticiosa!

Un noi per la seva mare

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Bahia Blanca que no en tenia ni per fer cantar a un cego. Un panet criollo va ésser el seu sopar i la última liquidació del seu capital. A l'endemà matí va llevar-se i no va haver de pagar fonda ni fer-se el llit, havia dormit en un banc (sort que era a l'estiu) recuperà la maleta que havia amagat entre uns arbres i començà a demanar

feina de casa en casa. Però els uns el trobaven massa jovenet, altres el volien que sabés anglès, uns altres no n'havien de menester de cap manera, en Darius començà a pensar que potser s'havia aventurat massa, deixant un lloc que tenia segur per una situació molt problemàtica. Però el món és ple de cataïans! i amb alegria llegí en

un rètol *Almacén Montserrat, de Juan Puig*, i amb el cor tot trasbalsat hi entrà i demanà feina en català, tot explicant-li el perquè es trobava allí i de la crítica situació que passava. El senyor Puig li oferí taula i casa tot prometent-li de procurar-li feina, perquè en la pròpia casa no en tenia per a donar-n'hi. La senyora Puig s'afanyà a

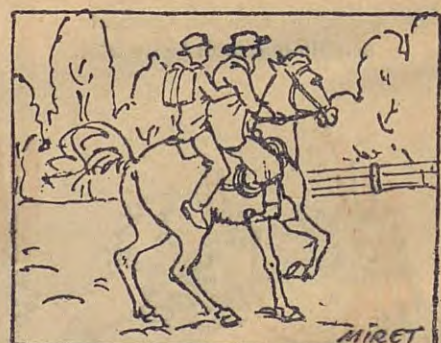
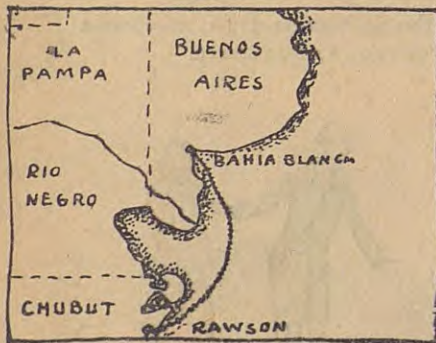

servir-li una taça de brou i una truita a la francesa per treure-li el ventrell de pena i un cop ingerit això semblà que l'optimisme renaixia en Darius que no hi ha res com la gana satisfeta per veure-ho tot bonic.

Allí deixà la maleta i acompanyat del senyor Puig, anaren a dues o tres cases més de catalans a oferir el seu

treball i el mateix matí quedà col·locat en una casa de drogues i ferreteria (que en l'Argentina els articles van molt barrejats en un mateix establiment). En Darius es posà tot seguit a feina amb aquell delit que li era peculiar i amb pocs dies es captà es generals simpaties de la clientela i dels seus superiors.

Tot aquell mes va anar a menjar i dormir a casa el senyor Puig, i quan cobrà la mesada primera pagà la despesa al senyor Puig i envià el que li sobrà a la seva mare. Els dependents de la casa percebien una petita comissió en les ventes i ell s'afanyà en vendre força per poder arar fent-se un reconet sense deixar d'enviar a la seva

mare i fou tant el seu esforç que en tres mesos ajuntà cent pesos de comissió i pensà que ja tenia assegurat l'arribar al Chubut, que no havia deixat de ser la seva obsessió. S'embarcà en un vapor que anava a Rawson i al cap de tres dies arribava a la capital de la governació patagònica del Chubut. Allí féu investigacions per tal

de trobar la manera de fer cap a la colonització nova de què parlava l'anunci del diari bonaerense. Vet aquí que un home, visiblement del camp, li digué que ell hi anava i que si volia farien el viatge junts i li donà tota mena de detalls de les grans oportunitats de fer-hi fortuna que hi havia. En Darius es posà en camí amb aquell italià acli-

matat al país, fent el viatge a les anques del seu cavall.

No trigà gaire en Darius en sentir-se macat, amb els sotrats del cavall, el qual feia riure de bona gana a l'italià que ja no es recordava que ell anys enrera també havia hagut de fer l'aprenentatge.

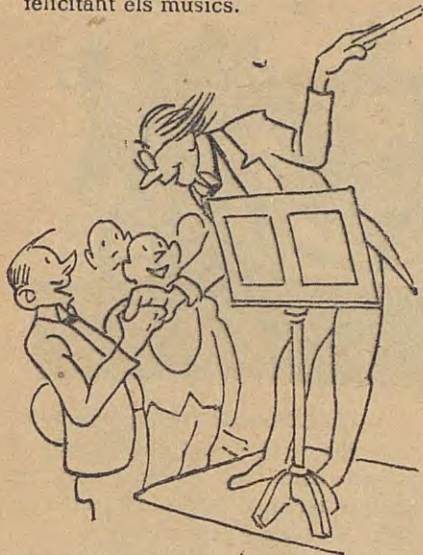
(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

BELLA INTERPRETACIÓ?

El compositor dirigia la orquestra que tocava la seva darrera simfonia. L'home estava encantat de la magistral interpretació que l'orquestra donava a la seva magnífica peça i en acabar demostrà la seva satisfacció felicitant els músics.

— Ho han fet esplèndidament! Poc em pensava que la meua simfonia pogués aparèixer tan bella.

I mentrestant, el trombonista deia baixet al cornetí:

— Ja s'ha acabat? A mi encara em queda mitja pàgina per tocar!

A LA FONDA

Un home gras, gros i roig de cara estava menjant la sopa quan se li acostà el cambrer, i li preguntà:

— Què voldrà després de la sopa: Rosbif, biftec amb patates, truita a la francesa, pollastre rostit, conill estofat, llengua amb cebetes, pernil amb tomàtec, perdiu amb cols?...

Respongué el client:

— Sí, però de pernil no me'n porti.

TANTS PER CENT...

Un aviador va convidar un amic seu a volar. Mentre eren en l'aire, va

fer sobtadament una volta de campana i baixà ràpidament. Però en ésser prop de terra, deturà la caiguda i tornà a volar planerament.

Llavors, l'aviador, dirigint-se a l'amic, li digué:

— De segur que un cinquanta per cent de la gent que hi ha a baix han cregut que quèiem.

— Sí — contestà el company — i un cinquanta per cent de's que som aquí dalt, ho creiem també.

LLAVOR DE NADAL

Una nena i la seva mare estaven parades davant la botiga d'un jardiner que a l'aparador hi tenia un petit avet guarnit d'arbre de Nadal amb llumetes, joguines i dolços.

— Mama, compri'm un arbre com aquest!

— No, nena, és massa car.

— Doncs compri'n una llavor i la sembrarem per tenir l'any que ve l'arbre que fa joguines.

NATURAL!

Uns excursionistes, caminant per la muntanya, es veieren sorpresos per una tempesta. Prop d'allà on eren hi havia una caseta de pastors i cap a ella corregueren a refugiar-se.

Però a dintre no estigueren gaire millor que a fora, car el sostre estava ple de goteres i l'aigua entrava a doll. En l'únic reconet de la barraca que estava sec hi havia un muntanyenc arraulit vora el foc.

— Però bon home! Per què no arregleu el sostre? No veieu quines goteres?

— No el puc pas arreglar ara perquè està plovent.

— Doncs per què no l'arregleu quan no plou!

— Oh, quan no plou no hi ha goteres!

BONA SORPRESA

Als «Almacenes La Psicologia» una senyora havia remirat totes les mostres de sedes que el pacient dependent anava desplegant davant d'ella i no havia trobat encara res que fos del seu gust. El dependent començava a impacientar-se.

— Veurà, jove, és que vull una tela

per En GUILLEM D'OLORÓ

ben nova i original per donar una sorpresa a la meua filla el matí del seu sant.

— Doncs si vol dar-li una sorpresa, cregui'm, no gastí temps ni diners: El matí del sant de la seva filla, s'amaga vostè darrera la porta i quan ella el llevi, li crida: Muú!

ENTRE VAGABUNDS

Per passar l'hivern, em posaré a captar davant l'Ajuntament i així em duran a l'Asil del Parc.

— No s'hi està bé a l'Asil, és massa humit. Jo trencaré un vidre davant la Delegació i em duran a la Model.

ANSIETAT

Cada dia, a les vuit del vespre en punt, en Frederic, l'encarregat de les bòviles, passava per un carreró desert que conduïa a casa seva.

Un dia dos treballadors de les bòviles tingueren amb ell una discussió que acabà amenaçant ell amb despatxar-los i ells amb fer-li una cara nova.

Aquell vespre, a les vuit, els dos homes l'esperaven en la fosca del carrer. Eren, però, les vuit i deu, i l'encarregat encara no es presentava.

— Així que passi, garrotada! — féu un dels dos.

— Sí, però noi veig que tardà molt! Déu vulgui que no li hagi passat alguna desgràcia.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

E S C A R A B A T Ó

(Continuació)

i era tot el palau que anava d'enrenou cercant el joiell preat.

— Aneu a buscar immediatament l'endevinaire del qual parla tothom el meu reialme — féu el Tsar recordant-se de la fama de l'Escarabató.

A l'instant eixiren del palau quatre missatgers amb una carrossa, els quals s'adreçaren al poblat en el qual vivia l'endevinaire Arribats que hi foren, preguntaren per la casa d'aquell, hi anaren i després de preguntar-li si era ell l'endevinaire i respondre aquest afirmativament; sense donar-li cap explicació i sense dir-li ni un mot més, me l'agafaren, el pujaren dalt de la carrossa i se l'emportaren vers la capital, al palau del Tsar.

Jà podeu imaginar-vos les mils i mils coses que anaren passant pel magi del camperol. Es clar! El primer que pensà fou que el Tsar s'havia enterat de les seves malifetes i el volia castigar personalment. Després remarcà que els quatre individus que havien anat a cercar-lo no anaven armats, i ja es tranquilitzà un xic. Finalment arribaren a Moskvà (1) i al palau del Kremlin (2) i amb estupefacció observà que en passar ell tothom retia honors com si es tractés d'un gran personatge. Aleshores fou quan s'esgarrifà més que mai! La carrossa es deturà al davant del palau, obriren la portella i els quatre individus, en for-

mació al costat, es llevaren la gorra. Ell baixà i fou acompanyat a través de salons i passadissos i escalinates i departaments encatifats i endomassats, al saló del tron, en el qual ja l'esperava el Tsar assegut en son regi cadiral. El camperol s'agenollà i féu una reverència fins a terra.

— Aixequet-vos, l'endevinaire, i atanseu-vos — féu el Tsar. L'endevinaire s'atansà i el Tsar continuà parlant — Heu de saber que el meu anell de noces és perdut: Vós que teniu el do d'endevinar totes les coses, segons diu la gent, em direu on ha anat a parar. Per tal que tingueu temps d'esbrinar-ho us concedo tres diades amb les nits corresponents: Si després d'aquest termini ho endevineu i l'anell és trobat, us recompensaré esplèndidament; si no ho endevineu em convençeré que sou un falsari i faré que us tallin el cap.

Després de dir això ordenà que el conduïssin a una torre aïllada al mig dels jardins i que no anés ningú a desbarbar-lo sinó per portar-li el menjar sota pena de la vida.

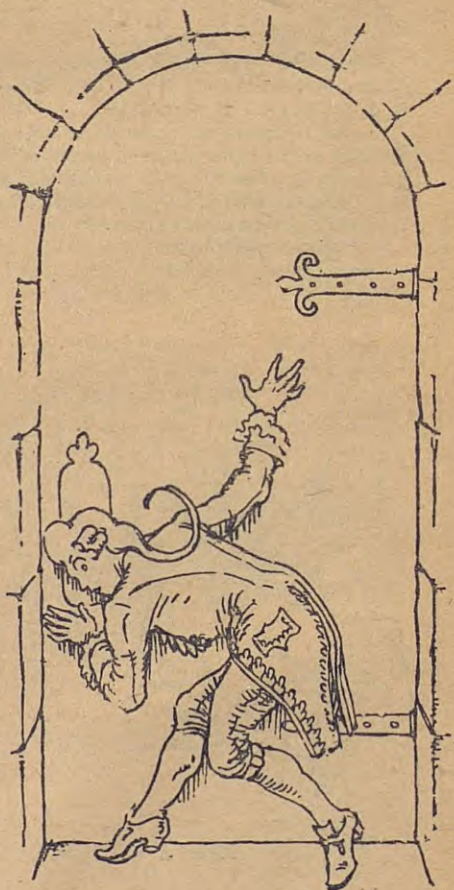
— Ara sí que és arribada l'hora de la meua perdició! Vejam, com he de poder endevinar on és l'anell maleït del Tsar! — deia entre si el desgraciat endevinaire. — El millor que puc fer és esperar que cantin tres galls que és l'hora més avançada de la nit i la millor per fugir i aleshores escapar-me si puc!

L'anell del Tsar havia estat trobat per tres servidors del palau: Un lacai, un cotxer i un cuiner, i havien decidit quedar-se'l, vendre'l i repartir-se els diners.

Quan aquests tres s'enteraren de l'arribada de l'endevinaire, tots s'embasardiren i es jutjaren perduts.

— Què farem? — es preguntaren entre ells. — Si aquest endevinaire de tan alta fama sap que som nosaltres els que tenim l'anell, ens condemnaran a mort sense remissió!

— El millor que podem fer — féu un altre — és anar a escoltar al peu de la torre del jardí: Si no diu res, nosaltres tampoc direm ni un mot i si ens reconeixia com lladres, aniríem a demanar-li per amor a Déu que no ens descobreixi i li donaríem l'anell.

(1) Nom de la capital traduït pels francesos per Moscou.

(2) Fortalesa dintre la qual hi ha el palau del Tsar.

Ho acordaren així i el lacai a primeres hores del vespre es situà al peu de la torre arreberat a la porta amb l'orella al forat del pany i així romangué llarga estona. Vers les dotze de la nit retrunyí per l'espai el cant d'un gall que ningú no remarcà més que l'endevinaire que ja l'estava esperant:

— Ja n'hi ha un!.. — exclamà fent un sospir i amb una veu profunda com si eixís d'una caverna. — Ja només manquen e's altres dos!

Al lacai se li parà el cor de l'emo-

ningú més que per l'endevinaire, puix tothom dormia menys els tres homes que prou feina tenien amb la consciència.

— Ja n'hi ha dos! — exclamà l'endevinaire fent un altre profund sospir. — Ja només en manca un!

Al cotxer se li glaçà la sang en oír aquelles paraules i, ple de basarda se n'anà a trobar els altres dos que ja l'esperaven:

— Ai amics! — féu en arribar-hi. — Estem perduts Al cap de poca e to a

de les tres de la matinada), cantà un altre gall:

— Ja els tenim tots tres! — féu l'endevinaire. — Grat sia a Déu! — I anà cap a la porta amb l'intent de fugir. Així que la porta s'obrí els tres lladres caigueren agenollats als peus de l'endevinaire plorant, gemegant i suplicant:

— Bon endevinaire! Nostres vides estan a mercè teva: No ens perdís, no ens denunciïs al Tsar. Ací et donem l'anell!..

— Està bé! — féu l'endevinaire amb veu greu, tot dissimulant la secreta joia del seu cor: — Per aquestes vegades us perdono, però... pobres de vosaltres si mai més hi tornéssiu!

Prengué l'anell i l'amagà en una escletxeta del paviment.

L'endemà al matí el Tsar, en despertar-se féu cridar l'endevinaire i li preguntà:

— Ha passat la primera nit i encara te'n queden dues més de temps per trobar el meu anell nupcial.

— Oh, senyor! — féu l'endevinaire, — No me'n cal pas cap més. El vostre anell, algun dia que deguéreu anar a la torre del jardí, us lliscà del dit i anà a amagar-se en una escletxeta que hi ha entre dues rajoles...

Varen córrer a la torre i, efectivament, hi trobaren l'anell del Tsar.

Poden comptar la joia del Tsar en recobrar el seu estimat joiell! Va recompensar generosament l'endevinaire i li donà un alt càrrec al seu palau.

Un dia anava el Tsar acompanyat de l'endevinaire passejant pel jardí, el Tsar veié un escarabat petit, daurat i tornassolat, al damunt d'una flor. Ell que va i l'agafa sense que l'endevinaire podés adonar-se'n.

— Endevinaire! — li féu. — Endevinaire na què és el que tinc a dins de la mà.

El camperol tingué un ensurt i amb l'esgarrifor pintada al rostre exclamà:

— Ai, Escarabató! Ara sí que t'han ben arreplegat!..

— És veritat! — respongué el Tsar i després de donar-li una forta suma de diner el deixà que se'n tornés a casa seva ple de riquesa i d'honor.

ció i ple d'esgarrifor se n'anà a trobar els altres dos que ja l'esperaven:

— Oh, amics! — féu en arribar-hi — Estem perduts: Al cap d'una estona d'estar a la porta escoltant, he sentí que deia: «Ja n'hi ha un i ja només manquen els altres dos!»...

— Espereu-vos — féu el cotxer: — Ara hi aniré jo. — I se n'anà al mateix lloc que havia ocupat el lacai pocs moments abans.

Vers les dues de la matinada cantà un altre gall i tampoc no fou oït per

d'estar-me a la porta escoltant, he sentí que exclamava: «Ja en tinc dos i només me'n manca un!»...

Aleshores el cuiner digué:

— Mireu: Ara hi aniré jo i si també em reconeix, podem anar tots tres a trobar-lo, ens tirarem als seus peus i li demanarem que no ens denunciï i no ens perdi i li tornarem l'anell.

Eixiren tots tres i s'atansaren a la torre: El cuiner s'apropà a la porta i escoltà al pany. De sobte, (ja eren prop

L'HOME BO I L'HOME DOLENT

Un dia estaven parlant entre ells, dos camperols pobres; l'un vivia gràcies a què sempre que se li presentava ocasió de robar no se la deixava perdre pas mai; en canvi l'altre, jove temeros de Déu i de consciència ben estreta, s'esforçava per viure amb el modest fruit del seu treball honrat. En la conversa llur, començaren a discu-

rir: El primer volia convèncer l'altre de que hom viu molt millor atenent res més que a la pròpia conveniència sense parar compte en si hom perjudica els altres, però l'altre li refutava la teoria dient-li:

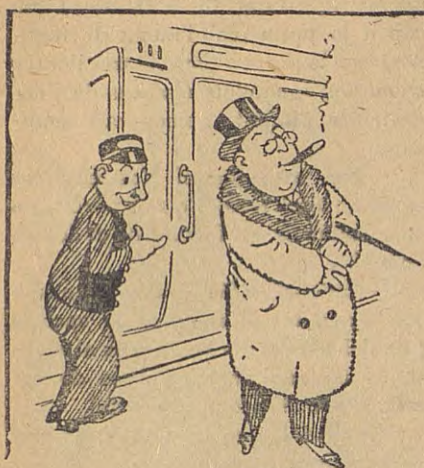
— Vivint tal com vós dieu hom ha d'acabar molt malament car tard o d'hora ha d'arribar el càstig. Es molt

millor viure honradament encara que hom pateixi misèria.

Discutiren molta estona puix cap dels dos volia aflixar en sa opinió i per fi decidiren anar pel camí ral a preguntar l'opinió dels qui passessin.

(Continuarà)

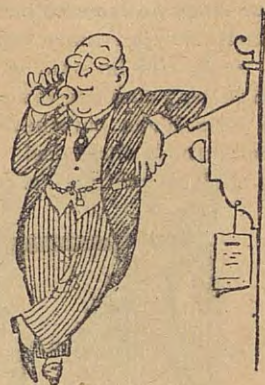
Un problema psicològic

Es sabut que l'oncle Enric és un vell solter molt ric.

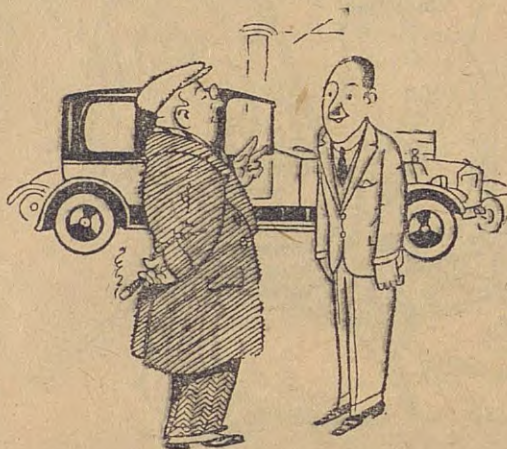
Firma sens pensar-s'hi gens e's talons del Banc, a cents.

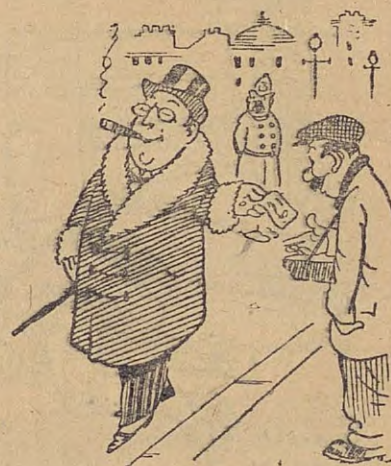
Per telèfon fa negocis amb agents i llunyans socis

Compra mansanes senceres com aquell que compra peres.

Ja té un automòbil gros mes ara en vol tenir dos.

Als pobres dona bitllets com altra gen: centimets.

Mes si en jugà a la manilla perd i ha de gratar l'armilla

encar que sols sigui un ral, la seva ira és colossal.

ROSEWELL

UN RETALLET DE CADA COSA.

FAULES D'ISOP

XXI. — La formiga i el colom

Una formiga assedegada baixà a una font i arrossegada per la corrent s'ofegava. Un colom que ho veié, prenent un branqueta d'arbre la tirà a la font i la formiga col·locant-s'hi es salvà.

Després d'això, un caçador amb ses varetes preparades anà a agafar el colom. La formiga ho veié i li pessigà el peu. El caçador en sentir el dolor llençà les varetes i deixà fugir el colom.

Moralita: La falla mostra que cal ésser agraït als benefactors.

L'HERÈNCIA COMPLICADA

Un pare en morir deixà als seus tres fills la seva propietat — disset cases — i manà que el repartiment el fes in de la següent manera: El gran havia de quedar-se la meitat de l'herència, el mitjà la tercera part i el petit la novena part.

En llegir el testament els tres fills restaren consternats. Com podrien partir-se les disset cases si disset és un número que no es divideix per dos, ni per tres, ni per nou?

Però el notari els donà la solució: — Jo els deixo la meva casa. Vostès l'afegeixen a les disset de l'herència i així seran divuit. Ara, el gran se'n queda la meitat: La meitat de divuit és nou. El mitjà se'n queda la tercera part que és sis. I el petit es queda la novena part de divuit que és dos. Nou i sis i dos fan les disset cases de l'herència i sobra la que els he deixat jo, que me la tornen.

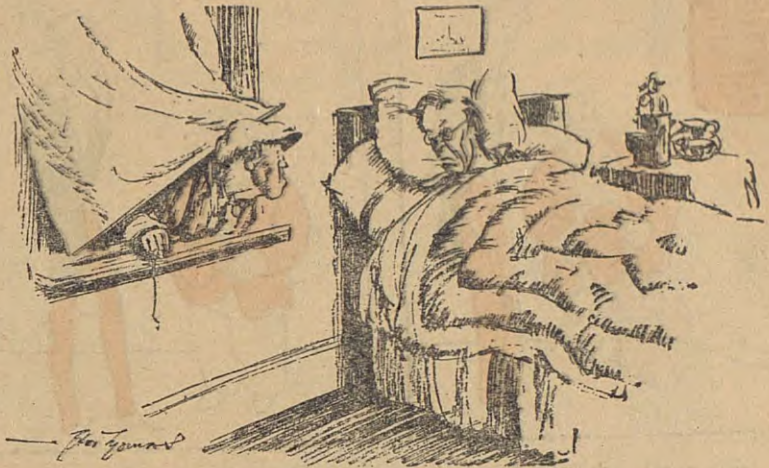
I tutti contenti.

Aquesta solució és molt bonica però falsa. En realitat al gran li tocaven vuit cases i mitja, al mitjà cinc cases i dos terços de casa i al petit dues cases menys un octau aproximadament i sobrava una casa i vint-i-vuit centèsimes.

Val més de l'altra manera perquè per fer centèsimes de casa haurien hagut d'esperar la Reforma o un terratrèmol.

VAGA DE CONSONANTS

.a .a .a .a .é .a .a .a .é .e .a
 ,e .o .e .e .a .e .ue .e .a .i .e .e .a

A LA CLINICA

El lladre: Hi ha res aquí per prendre?

El malalt: Sí, la meua temperatura.

NOVES I COMENTARIS

El *Charleston* va bé per als balls benèfics perquè ses extremituds fan caure la *calderilla* de totes les butxaques.

Diu un doctor que un home pot perdre fins a un litre de sang sense males conseqüències. Per això els barbers no s'hi miren massa.

Alguns mestres d'estudi londinencs es dediquen a la frenologia (estudi del cap). Llur ambició d'ú ésser esdevenir professors en cap.

Diu un doctor que el riure en excés causa indigestió. Caldrà doncs repartir dosis gratuïtes de bicarbonat amb cada número del VIROLET.

Un explorador polar va parlar per sense fils des de Groenlàndia amb la seva sogra que viu a Nova York. Això li deuria donar ímpetu per prosseguir cap al Pol.

JOC DE LLETRES

El principal aliment duplicat és un parent. Si una lletra canvia un nom de dona en fareu i tornant-la a canviar és un estri per fumar. Un altre canvi fa d'ell part important del vaixell i amb nou canvi de vocal ho diu el nen que es fa mal.

Què és allò que va de banda a banda del carrer sense moure's?
L'empedrat.

Què podeu posar a la mà dreta que no ho podeu posar a l'esquerra?
El colze esquerre.

Per què es semblen els morts als coloms?
 Perquè estan en-terrats.

Solucions al número passat

Al jeroglífic:

Desigualtat

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 40 — J. Soronelles

N.º 491 — Pere Planas

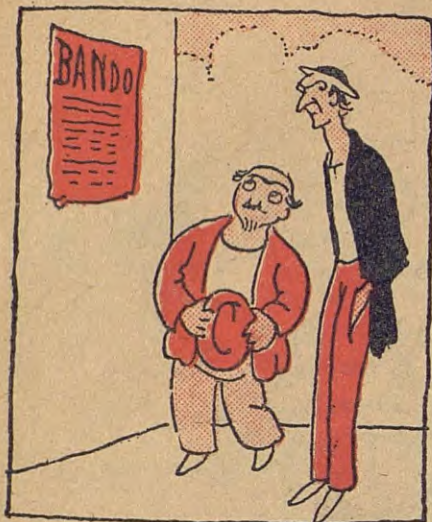
N.º 492 — Felip Vilalta

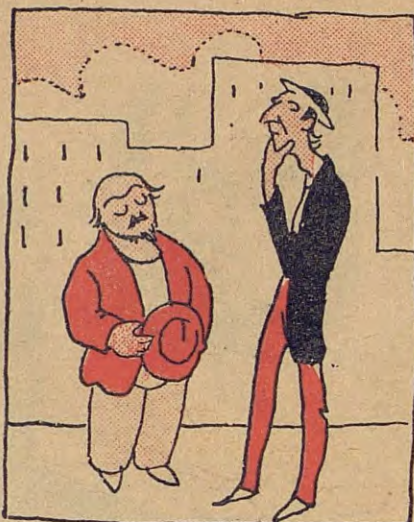
N.º 493 — Pere Marsé

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

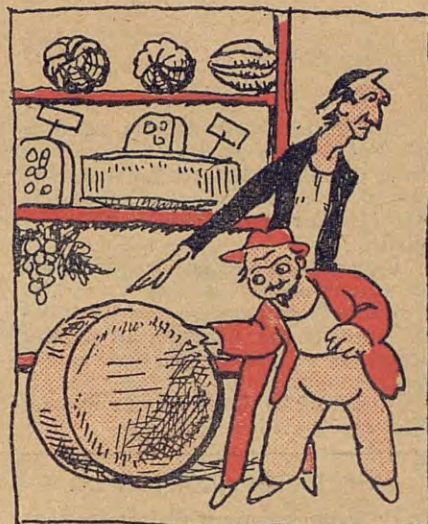
En Balaga i en Baliga
fan feina de gran fatiga

«Els vagabunds, diu el ban
tots a la presó aniran.»

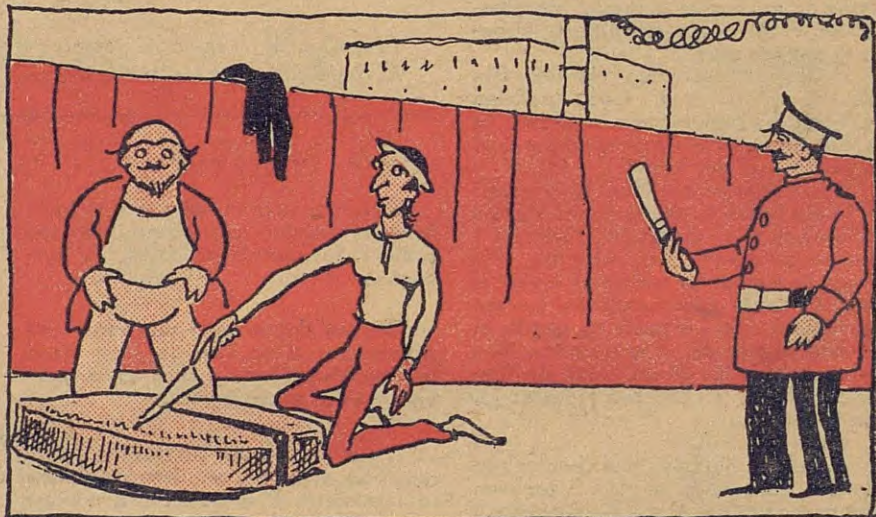
— Caldrà que ens espavilem
fent veure que treballem.

Mentre l'adroguer badava
al Gruyère rodolava.

— Ja hem trobat un bon recó
per començar la funció.

Com aquell que un meló tatxa
obren l'enorme formatge.

— Au ganduls a la presó!
— Prò si treballem senyò!

— Creu que és feina molt lleugera
fer els forats al Gruyère?

— Feina estranya és la que feu.
Bueno bueno, treballem.

I quan l'urbà se n'ha anat
sí que hi fan un bon forat.
(Altra aventura la setmana entrant)